

BERTHAS KLAVER.

Vaudeville i 1 Akt af Adolf Recke.

Musiken af H. C. Lumbye.

(1855. Hoftheatret.)

I. *Andantino.* *p* *mf* Bertha.

Da-mon, min Da-mon har
Hjær-te, mit Hjær-te, hvi

van-ket sig træt; ja blot for at faa sig en Ro-sen-bu-ket drog han den
ban-ker du saa? din bræn-den-de Læng-sel, jeg kan den for staa; øn-ske du

lan-ge, den wild-som-me Vej; men Ro-sen-bu-ket-ten den fik han dog ej.
vil-de, at Ro-ser-ne end paa Træ-er-ne sad-de, og du hos din Ven.

cresc.

Andante. Bertha.

II. *legato.* *p* V. 1. Du drømme - ri - ge

Lil - le, skøndt mæg - tig som kun faa, du Elskovs Graad kan stil - le og

mf
dy - be Vun - der slaa. Paa Bor - gens høj - e Til - je, i Hyt - tens la - ve

Vraa en Lov er der din Vil - lie: man hyl - der dig du Smaa!

V. 2.

Dit Smil kan selv forsone
 med Trangen Armod's Søn.
 Jeg nærmer mig din Throne
 alt med en ymyg Bøn.
 O bøj det kolde Hjærte
 til Kærlighed, du Smaa,
 hvis ej du vil, med Smærte
 mit eget skal forgaa.

Allegretto.
Mimi.

III.

Du lil - le Lam paa En - gen, som til Græsset gaar og nip - per, i
 Sko - ven lu - sker Ul - ven om, pas paa den ej dig grip - per! O - he, o - he, o -
 - he, tra - la, tra - la tra - la! O he, o - he, o - he, tra - la, tra - la tra - la!

V. 2.

Mimi. Naar Lammene fra Marken lidt
 i Skoven ind sig vove,
 de ofte blev af Ulven bidt;
 ti vogt dig for de Skove!
 Ohe ohe ohe trala!

V. 3.

Albert. Se Skovene — det er Paris —
 og Ingen nægte kan det,
 at Lammet ligner du præcis —
 hvi blev du ej paa Landet?
 Begge. Ohe, ohe, ohe, mæ mæ!

IV. *Allegretto.* *mf* **Albert.**

Vi prø-ve for-gæ-ves, min Fru-e, at

fly for den vin-ge-de Gud; naar Pi-len han lægger paa Bu-e, for-fejler han aldrig sit

Skud. O luk der-for ik-ke dit Bryst, men lyt til min frygtsomme Røst!

V.2.

De gaar for at undgaa hans Lue,
 da løber han efter saa smukt,
 og løber De for ham, min Frue,
 saa spænder han Vingen til Flugt.
 O, luk derfor ej Deres Bryst,
 men lyt til min frygtsomme Røst.

Vivace.

pp *grazioso*

V.

1. Ro - se, min lil - le, min yn - di - ge Glut, du, som har hørt hvad jeg yt - tred til
2. Her - re, du sva - rer, din Ro - se er klog, fin og dis - kret, paa mig kan du

In - gen, glæd dig, om lidt saa løf - ter du Vin - gen, fly - ver til Hen - de som
sto - le; og om jeg og - - saa slad - dred af Sko - le, ske - te det jo kun i

Skøn - hedstri - but. Lad mig nu se du for - ti - er, du Smaa, hvad du nok
Blom - sternes Sprog. Til - lad mig blot, at jeg spør - ger dig ad, er det i

ved, men hvad ik - ke saa li - ge man plap - prer ud til en bly lil - le Pi - ge,
Sand - hed din Vil - je, jeg ti - er, hvi har du selv da i smaa E - le gi - er

poco rit.
in - den man tror, hun vil hø - re der paa, in - den man tror, hun vil hø - re der paa.
skildret dit Savn paa mit rød - men - de Blad? skildret dit Savn paa mit rød - men - de Blad?

3.

Rose, min lille, min trofaste Ven,
Se paa din Dragt, hvad tror du er blevet
Af Poesierne, som jeg har skrevet?
Ser du, min Rose, Tingener den;
Jeg har benyttet en egen Slags Blæk,
Som øjeblikkelig dør, vil du tænke,
Varmen alene, mægter at skænke
Livet igen til de blegnende Træk.

4.

Nu, Roselille, forstaar du mig vist:
Ænser hun ikke din Duft og din Flamme,
Kastes du bort, saa dø med det samme.
Bladenes Runer, jeg ridsed' med List;
Ikkun naar du, som et Kærlighedsbrev,
Finder et hemmeligt Gemme ved Barmen,
Først naar det Skrevne kommer i Varmen,
Ser hun de Runer, som Kærlighed skrev.